

Temps de caçadors

Fa temps que la veda és oberta, i allò que es diu, científicament parlant, l'àrea lingüística, és ocupat per ramats de caçadors. De premis literaris. Ho denuncien comissaris polítics i ho escriuen, de primer en pantalla, després en paper, els diaris més preocupats per la vitalitat de la cosa —ací dalt hem arribat a un grau tant com cal de normalitat, que fins i tot editorials plens de seny són dedicats al tema—.

Aquest paper que ara llegiu, que ja s'ha preocupat per la guerra teatral que afecta els principescos —¡¡¡coratge, Barnils, que ja hi sou tots!!!— se n'ha de fer, doncs, ressò adequat.

La cronista suposa que allò de «més moral que l'Alcoià» hauria de tornar-se a referir als saguntins i

Marc IBARZ

només així es podria situar en el just punt situacional l'actitud d'aquells que, de grans, volen ser escriptors. Encara gràcies que també a la Xina han passat els temps en què els escriptors eren anomenats «criatures pudents de novena (¡categoria!)». Ara, als qui tenen la mania d'escriure en català, se'ls demana: rectitud moral, si volen participar en el Sant Joan de novel·la (ja que, si no, el jurat no els pot premiar, perquè ¿què dirien els clients de la Caixa d'Estalvis de Sabadell?); criteris estrictes en l'art de novel·lar si ho fan al Sant Jordi (un jurat del qual redactà no fa gaire el catecisme de l'assumpte), i més desvergonyiment si concorren al Documenta (declarat desert en l'edició del malaguanyat 1984). I dels Octubre, de l'Andròmina, vosaltres valencians ¿què n'heu de dir?.

El darrer bumerang, del cas, l'ha proporcionat el darrerament —el dia de Reis— fallat premi Josep Pla. L'ha guanyat el dietari (ves, ¿quina culpa en tenim els lectors, que el senyor Pla fos inútil en novel·la?) titulat *Papers contra la cinta magnètica*, de Norbert Bilbeny, barceloní de trenta-un anys molt ben aprofitats: a vint-i-sis guanyà el Joan Estelrich d'assaig (un rèquiem gens pietós per la Dopesa i el grup Mundo) amb un treball sobre l'oblitat Joan Creixell (Barcelona 1896-1926), humanista i escriptor. Pro-

fessor en filosofia a la Universitat de Barcelona, Bilbeny ha publicat després dos llibres més de reflexió sobre el tombant de segle i la polèmica modernismenoucentisme, i un dietari, *Fraïcheur*, antecedent directe de l'actual Pla. Un membre del jurat, l'editor Castellet, aconseguí indirectament treure el protagonisme a Bilbeny en la premsa escrita, queixant-se amargament i novament de la «proliferació de premis». I més d'un hom(e)/dona ha pensat: ¿i ara, senyor Castellet, i per què Bilbeny ja no publica més a casa de vostè?

Mort de Fernando Torres

Poc abans de tancar aquest número de EL TEMPS, ha mort a València, als quaranta-tres anys d'edat, l'editor Fernando Torres Melià, que va contribuir decisivament, durant la dècada de 1970 i

després, a la difusió de la millor cultura cinematogràfica i de debat artístic i polític, amb una sèrie d'obres d'autors ben importants. Actualment dirigia una col·lecció de Gregal Llibres.

Carta a l'almirall

Això era l'almirall Liberal, superior de totes les forces de terra, mar i aire del Regne d'Espanya, que va escriure, o diu: «*La historia está llena de ejemplos de pueblos que no supieron hacerse respetar, y que no fueron respetados*».

En efecte, senyor almirall, té V.E. més raó que un sant. Ara, jo suppose, Excel·lència, que V.E. no devia pensar, en dir o escriure tals paraules, que Espanya és un d'aquests pobles de l'exemple. És més aviat impensable, tal pensament, i menys per part d'una persona en el seu altíssim càrrec. Ben mirat, Espanya ha anat fent-se respectar passablement al

llarg de la seua història. A força de conquistar Amèriques, de Flandes i el Milanesat, la Guerra de la Independència, la campanya del Rif, i tot això.

V.E., senyor almirall, devia pensar en uns altres pobles, en països amb gran dèficit de respectabilitat. Dubte que pensàs, posem per cas, en nosaltres els valencians, però certament podia haver-hi pensat, amb justa i honesta raó. Perquè, suposant que hi pensàs, no negarà ningú que

El punt de Mira

som un bell exemple per al seu pensament.

Jo, senyor almirall, en el molt improbable cas que V.E. llegís aquesta missiva, voldria demanar-li consell, com a persona experta en respectes: ¿què hem de fer els valencians, per fer-nos respectar? No tenim exèrcits per mar, ni per terra, ni per aire, ni un mal carrabiner que puguem dir pròpiament nostre. Només tenim un PSOE, un *Himno*, una Alianza Popular, una Acadèmia Heterogràfica i un senyor Ramón Izquierdo, com a tot armament per a guanyar respecte. ¿Què ens aconsella que fem, senyor almirall, per fer-nos respectar?

Perquè V.E. sap perfectament que, sense respecte, la història és molt mala de viure, per als pobles.

Atentament.